Írta: Csurka István
2011. július 31. vasárnap, 09:26 - Módosítás: 2011. november 02. szerda, 18:12

Hatvanéves folyamat gyümölcse érett be 2004. december 5-én a magyar társadalomban, a nemzethalál gyümölcse. Borzalmát, jelentését máig nem volt képes a nemzet feldolgozni. Ekkor ugyanis annak következtében, hogy a magyar kultúra 1945 óta idegen, nemzetellenes erők irányítása alatt áll, már nem találtatott egy érvényes népszavazáshoz szükséges mennyiségű magyar ember, aki testvérének, nemzettársának tekintse az elszakított területeken élő magyar testvéreit. A 2010-ben kétharmados többséggel kormányra lépő pártszövetségnek – nagyon helyesen – első dolga volt ezt a borzalmas nemzeti fiaskót orvosolni, és ma már állampolgárságot kap minden magyar, aki kéri és hozzá szavazati jogot is, de a kérdés még sincs megoldva. Pontosabban csak politikailag van megválaszolva, kulturális ellenlépés, terápia még nincs. Még addig a felismerésig nem jutott el a politikai gondolkodás és a nemzetstratégia, hogy a nemzeti közömbösség kifejlődése nem elsősorban politikai, hanem kulturális okokra vezethető vissza, pontosabban, hogy a saját kultúra megteremtése nélkül a helyes politikai lépések elenyészhetnek. Az a népszavazás nem azért maradt érvénytelen, mert a Gyurcsány-kormány aljas propagandával, kihasználva a magyar tömegember mocskos módon gerjesztett anyagiasságát, lebeszélő propagandát zúdított a társadalomra, hanem azért, mert hatvan éve nemzetellenes kultúrában él. Letagadott másodrendűségben, kisebbségben a saját hazájában. Kiszámított, tervszerű züllesztés, a hamis történelem változatos módon való sulykolása előzte meg ezt a népszavazást. Eddigre fogyott el a tartásos magyar ember. Nem azért, mert megölték, internálták, hanem azért, mert kultúrája, iskolája, egyeteme, színháza és filmje, bölcselete és történettudománya évente saját nemzete iránt közömbösebb, a lényeges dolgok felől fel sem világosított, képzetlenebb és a hivatásról, az emberi élet rendjéről egyre kevesebbet tudó évjáratokat bocsátott ki. Rákosi alatt ez még nem így volt. Az iskolákban még az elmúlt rendszerben tanult tanárok tanítottak, akiket viszont még a Monarchia rendjében katedrához jutott elmék, szellemek neveltek – kötelességtudásra, hivatásra. Az iskola és az üzem, a munka az intézményekben még a terror és a „b” listázások ellenére megőrzött valamit a történelmi folyamatosságból és a kereszténység alázatából. Ezért tudott kitörni a forradalom. Mert még élt a magyar kultúra, ha elhallgattatva is, de élt a magyar összetartozás szelleme. Még csak tizenegy éve volt bolsevik sötétség.

A Kádár–Aczél-rendszerben aztán minden elromlott. Minden évben letört egy darab a magyar

kultúra úszó jéghegyéből és olvadt fel a nihilizmusban, az egoizmusban és az anyagiasságban. A történelemhamisító iskolából minden évben több tartás nélküli ember került ki, az érvényesüléshez egyre kevésbé kellett szorgalom, tehetség, hivatásérzet, s a lojális középszerűséget a rendszer többre tartotta a kutató tekintetű tehetségnél. Ha az alkotó ember élete egy-egy sikerpontján végigtekinti, hogy milyen mezőnyben érte el sikerét, lehetetlen a fejét meg nem hajtania a már föld alatt porló, vagy éppenséggel csak kiiktatott, tiltott és elhallgattatott óriások előtt. A színvonal süllyedését a kulturális alkotás anyagi kézbentartásával, aggályos ellenőrzésével érték el. A cél a szerves nemzeti kultúra lehetetlenné tétele volt. Aki benne élt, sokszor nem is értette a hatalom őrületeit. A kulturális szervek fennakadtak egy-egy mondaton, jelzőn, országos ügyet csináltak egy-egy dalból, versből. De folyamatosan őröltek. Észre sem vettük, hogy egyre többen adják fel, illeszkednek bele a realitásba és mire eljött a rendszerváltás ideje, kiderült, hogy a népben nincs is elég rendszerváltó szándék, akarat pedig még kevesebb. Az emberek féltek a változástól, mert megszokták a „kis pénz –kis foci” állapotát, mert meg voltak fogva, elvesztették a tartásukat, már féltek az önállóságtól. Ehhez nemcsak politikailag kellett zsarnokoskodni fölöttük, hanem elsősorban a kultúrájukat kellett elvonni tőlük. A rendszerváltás aztán mégiscsak bekövetkezett politikai síkon, felemásan és nyögve nyelősen, de a kulturális irányításban, a kulturális intézményekben semmi nem változott. A kultúra irányítása, termeltetése ugyanazoknak a kezében maradt, akiknek a kezében a rendszerváltás előtt volt. A rendszerváltás rádiójának, tévéjének, színházának, filmjének első tizennégy éve többet rontott a magyarság lelkiállapotán, többet vett el önbizalmából, mint az előző negyvenöt év. A kultúra liberális, SZDSZ-kézben hagyása, a nemzeti öntudat állandó ócsárlása, a nacionalizmus elleni küzdelemnek álcázott nemzetellenesség, az egoizmus és hedonizmus szellemének terjesztése, a kábítószer-terjesztés fesztiváljainak és diszkóőrületének támogatása eredményezte a népszavazási eredményt.

A magyarellenesség mint ipar, mint mindennapos hibáztatás és állandó felelősségre vonás tulajdonképpen a rendszerváltás után, a rendszerváltás során alakult ki. Kádár alatt a „dolgozó népünknek” senki nem merte volna a szemébe vágni, hogy „bőgatyás”. De a nacionalizmus elleni küzdelembe minden belefért. Az iskolából olyan évfolyamok kerültek ki, amelyek nem is tudtak semmit Erdélyről, Trianonról, mindenkit románnak néztek, aki onnan érkezett és elfogadták, mert a kultúra elfogadtatta velük, hogy konformistának kell lenniök: nem szabad kérdezniük. A kultúra ma is ellenséges, nemzetellenes, liberális háttérerők kezében van. A szórakoztatóipart a Heti Hetes szelleme uralja. A nyolcvan- százéves körúti szeméttel, a már születése pillanatában is híg tehetségtelenséggel tömik a közönséget, s hozzá az amerikai, hollywoodi sztárkultusszal, amihez semmi közünk. Államilag támogatott és eltartott kulturális termésünket, szórakoztatóiparunkat néha politikailag is ellenséges, de szellemileg mindenképpen visszatartó, lehúzó értéktelenség önti el –mert ez kell a tömegnek. Igen, már ez kell neki, mert nem is sejti, hogy létezik más is. Egy szellemétől idegen, léha, olcsó és silány és a poéngyártás mechanikus, előre gyártott technikájával előállított kotyvalékot nyomat egy szűk

kör a közönségbe, nemcsak azért, mert neki ez nagy üzlet, hanem azért is, mert ez felel meg a kitűzött célnak, a magyar kultúra elsorvasztásának.

Diderot-ék kulturálisan mosták alá a Monarchiát, és a rendszer előbb megdőlt belsőleg,mint ahogy a tömeg lerombolta volna a Bastille-t (Dmitri Grigor'evich Levitsky festménye)

A kulturális rombolást, amellett, hogy nagy jövedelmet biztosít művelőinek, a jó irányba elindult politikai vezetés eltűri. Talán demokratikus mivoltát, a maga liberális mivoltát akarja ezzel bizonyítani és talán bizonyos uniós és amerikai elvárásnak akar ezzel megfelelni? Mindegy, maga alatt fűrészeli a fát. Előbbutóbb úgy fog járni, mint XVI. Lajos abszolút monarchiája, amely addig komázott az egyház- és királyellenes erőkkel, a „republique des lettres” materialistáival, (írók köztársasága, amelyet ma inkább szürkeállományúak köztársaságának kellene nevezni), amíg maga is elhitte magáról, hogy már nem legitim. Igen, kérem, a Nagy Francia Forradalom úgy törhetett ki és úgy győzhetett, hogy a király, XVI. Lajos és az udvar maga is elhitte, hogy ő már nem legitim és a forradalmároké az igazság. Mert kulturálisan lett aláásva. Vajon mennyi idő kell, hogy a kétharmados többség, amely alkotmányozott és bankadót vetett ki, elhiggye a körúti kabarénak, hogy tévedett? Diderot-ék kulturálisan mosták alá a Monarchiát és a rendszer előbb megdőlt belsőleg, mint ahogy a tömeg lerombolta volna a Bastille-t. Bármennyire szilárdnak látszik most ez a kétharmados többséggel rendelkező politikai rendszer, ha nem teremti meg a saját kultúráját az óvodától az egyetemig, a történetírástól a filozófiáig, az irodalomtól a színházig, a grafikától a szobrászatig, vagyis nem teremt saját kulturális világképet és öntudatot – alátásható.

Most a liberális, vagy helyesebben mondva jakobinus rombolók arra hivatkoznak, hogy azért árasztják el a saját pesti vagy amerikai selejtjükkel a tömegkultúrát, mert ez kell a tömegnek. Nem így van: már ez kell a tömegnek, mert már régen nem kap mást. Amikor a kulturális kormányzásban ez ellen nem tesznek semmit, sőt nemcsak elnézik, hanem még át is veszik, mint Alföldi Róbertet, az nemzetbiztonsági kockázat. Nem tudjuk, milyen meggondolás vezeti a minisztert vagy az államtitkárt, hogy Alföldi Róbertet, a Heti Hetes egykori röhincselőjét a Nemzeti Színház igazgatói székében tartja, nem tudjuk, de azt látjuk, hogy bénító hatással van az egész nemzeti oldalra. A bizalmat olvasztja el. A jó és kemény intézkedések hitelét veszi el. Miért van állami megbízásban Andrew Vajna, s mit keres itt kies hazánkban? Nem tudjuk. Mikor lesz előadó a Bálványosi Szabadegyetemen? Lenyeljük, hogy az ellenséges tulajdonban lévő kereskedelmi televíziók megrendszabályozása nehéz, ellenséges magatartásukat el kell tűrni, de talán sújthatná keményebb büntetésekkel őket a médiahatóság. Minden híradó után, minden hazugság után, minden betartás után. Mikor veszi észre a kulturális kormányzás, egyáltalán a kormány, hogy a nagyon helyesen, világraszólóan kiebrudalt IMF utóvédszervei a kereskedelmi tévék? Ha egyszer a gazdától udvariasan elköszöntünk, a béresétől miért nem válunk meg?

A magyar kibontakozással szemben ellenséges háttérhatalom léte ma már nem lehet kérdéses. Forint elleni támadások, bizonyos bankok megszerzésére irányuló lépések, a média- és alkotmánykérdés nemzetközi színtérre kivitele és ottani aljas kezelése minden józan ember előtt nyilvánvalóvá kell hogy tegye: ellenséges támadások kereszttüzében áll fenn kétharmados rendszerünk. De a nyílt támadások sokszor fedőakciók, valójában nem a politikai hatalom megdöntésére irányulnak, hanem a kulturális háttérhatalom megtartására, a médiapozíciók megőrzésére, ad abszurdum a körúti kabaré megőrzésére. Mert ez a fontosabb. Mert ebben van a reményük. Mert mindenfélét mondtak és hazudtak már, mindenféle kettős mércét alkalmaztak már. Helyeselték a földosztást Dél-Amerikában, de nem helyeslik itt, lelkesedtek a demokráciáért Ukrajnában, de itt nem lelkesednek érte, ha kétharmados, csodálták az önrendelkezést Algériában, de itt nem kérnek belőle. Mindent és mindennek az ellenkezőjét. Idézzünk egy bekezdést Molnár Tamástól. A média szempontjából ez folyamatos elővételi jogot jelent minden esemény vonatkozásában. Így azok, akikből a médiumok a maguk állandó hőseit gyártják, különösen széles látókörű emberek hírében fognak állni, noha a valóságban talán csak nem gondolták végig azt a zűrzavart, amely a fejükben uralkodik. Egy új reneszánsz homo univerzaléivé, egyetemes embereivé válnak, akik örökösen őrlődnek a cselekvés és a gondolkodás, a filozófiai spekuláció és a forradalmi barikádok, a szkeptikus rezignáció és a kozmikus méretű küzdelem vállalása, az esztéta káosz iránti megvetése és a fáradhatatlan gerillaszellem dicsősége között. Mindegyik fogalom és ellentétpár mellé odabiggyeszthetnénk egy-egy nevet és kacaghatnánk. De ha belegondolunk, hogy ez a sztár- és hősgyártás milyen akadálytalanul folyik ma és milyen szenvtelenséggel téveszt meg milliókat, arcunkra kell fagynia a mosolynak. Mi lesz a vége ennek? A kereskedelmi tévék ügye nemzetközi. Ám vannak csak hatáskörünkbe tartozó oktatási, nevelési kérdések, amelyekben nem történik semmi. Holott ezek a nemzeti megmaradás alapkérdései. Milyen értékrenddel a fejében jön ki az egyetemről a hallgató. Hamis történelemmel, hamis irodalmi értékrenddel, hamis neoliberális közgazdaságtannal öntik tele, vagy kap új értékrendet, filozófiai eligazodást.

Hoffmann Rózsa minden megbecsülést érdemlő erőfeszítése ellenére, attól kell tartanunk, hogy ma még enyhített, mintegy selypegve előadott liberális értékrendet kérnek számon a vizsgákon, amelyben a népi-urbánus ellentétben, hogy csak egy példát mondjunk, az urbánusoknak volt igazuk, mert a népiek közül többeket elkapott a szélsőjobb. De ez önmagában kevés az igazsághoz. Mert a népiek földosztásért, igazságos birtokrendezésért, a magyar kultúra helyfoglalásáért küzdöttek. Balatonszárszón 1943- ban a legégetőbb sorskérdéseket vetették fel és a háború után ezért ítélték el őket, – a hatalomra került urbánusok. Ezt az összefüggést melyik egyetemen láttatják a hallgatóval? Még meg se vitatják. Az urbánusoknak csak a háború után lett igazuk, amikor a megszállt országban hatalomra kerültek. Nem hiszem, hogy van egyetem, akár egyházi működtetésű is, amelyben ezt az ifjúság előtt legalább feltárnák. Ez ma mindenütt nácizmusnak minősülne és az ártatlan, magyarként meghalt áldozatok – Radnóti Miklós, Szerb Antal – meggyalázásának. Pedig ez nem igaz. Radnóti Miklós magyarként és keresztényként halt meg és a sérelme éppen az volt, hogy az az aljas és tébolyult rendszer, mint amilyen a nyilasvilág volt, nem fogadta el magyarnak. A történelemhamisítás pedig az a dologban, hogy nem lehet egy borzalmasan kegyetlen háború végén uralomra került törpe

kisebbség rendszeréért, gonoszságáért, tébolyáért egy egész nemzetet elítélni és másodrendűségben tartani.

A tényeket fel kell tárni, de nem csak politikailag, hanem kulturálisan is. Az egyetemet teljes egészében vissza kell szerezni. Az urbánus had a kulturális és belügyi irányítás élvonalába került és hatalmi erővel irtotta a népieket – a magyarságot. Vagy a sajtóban kevesellte a népirtást, mint Zsolt Béla. Ezt minél előbb egyetemi katedrán, tankönyvekben, regényekben, színházban és filmben kell elemezni. Ezzel szemben mi a helyzet? Hódmezővásárhelyen működik egy Németh László társaság, a városi könyvtár is róla van elnevezve, de Németh Lászlónak nincs kultusza, országos intézménye, kutatóműhelye. Jászi Oszkárnak ugyanakkor több is, nagy költségvetési támogatást és nyilván Soros-támogatást is élvező kutatóállomása is van, amelyek nemcsak tisztára mossák a Károlyi-kormány kisebbségügyi miniszterét, hanem demokratikus példaképként röpítik fel a szellemi égboltra – a hazaárulót. Ötéves bécsi emigrációs korszakában Jászi Jakubovics Oszkár a Horthy-rendszer megdöntése érdekében végigjárta a kisantant fővárosokat, elsősorban Prágát, Belgrádot és Bukarestet és intervenciós hadseregek támogatását kérte, no és persze pénzeket vett fel lapjai számára a Magyarországot megcsonkító hatalmaktól. Ha ezt a szánalmas vergődést és koldulást végignézi az ember lehetetlen nem gondolnia a mai MSZP szánalmas hazaárulására, szövetségkötésére Daniel Cohn-Bendittal és másokkal. Csakhogy ez el van tagadva. Jászit elemzik, mossák, gondolkodói pózokba emelik, a lényeget pedig elhallgatják. Itt a szemünk láttára. Németh László pedig be kell érje egy-egy magánszínház, például a Dózsa László vezette Újpesti Teátrum egyébként dicséretes előadásával. Pedig mire volna nagyobb szüksége a megújulás útján politikailag elindult társadalmunknak, mint a Minőség Forradalmára? Nincs még igazi, teljes, érvényes irodalmi, történelmi, gazdaságtudományi értékrend kifeszítve. Amit ma felmutatnak, az csak egy kompromisszumos, megengedő, tessék-lássék, egyrészt-másrészt értékrend, amelyben a Horthy-rendszer már nem annyira fasiszta, mint előbb volt, de még bűnös, mert elfogadta a bécsi döntéseket és bevonult Kolozsvárra, és Németh László még elfogult nacionalista, antiszemita, mert feltárta, hogy a magyarság kisebbségben van a saját hazájában, de már nem annyira. Ez még nem új értékrend. És nem magyar értékrend, amely megfelel a politikai döntésnek. Ez a kulturális liberalizmus még messze elmarad a határokon kívülre szorult magyar testvérünk állampolgárrá fogadásának politikai gesztusától, magyar útlevelének megadásától. A politika már jó irányba halad, a kultúra még habozik és tekereg. Semmilyen értékrend nem örökérvényű. Különösen nem tekintheti a saját értékrendjét örökérvényűnek egy nemzeti, keresztény és polgári rend, amely nem az ember mindenek fölötti hatalmát, természet- és társadalomalakító képességét, nem az örök haladást és a növekedést és a piac mindenhatóságát hirdeti, hanem a Gondviselés alá helyezi magát. Ez is Molnár Tamás gondolatmenete. Ez a kereszténynyi Gondviselés alá helyeződés azonban nem szabad, hogy megakadályozza egy aktuális, érvényes kulturális értékrend kifeszítését, elsősorban azért, hogy legközvetlenebb politikai céljait megvalósíthassa és ne merüljön el idő előtt az ellenséges kultúra történelemhamisításában. Minél mélyebben élte át és sajátította el egy nemzedék a saját értékrendet, annál hamarabb fog érvényes újat, de a régi elemeit is tartalmazót alkotni. Ebből lesz a nemzeti folyamatosság. Ha azonban a kultúra magas műhelyeiben nem folyik értékrendteremtés, ha ez át van engedve idegeneknek és idegen szelleműeknek, netán egy meghaladott korszak maradványainak, akkor nem alakul ki nemzeti folyamatosság, nem jön

létre a régi talaján a teremtő nemzeti kultúra.

Akármilyen helyes politikai céljai vannak is egy nemzeti, keresztény politikának, új, saját kulturális értékrend nélkül napjai meg vannak számlálva. A történelmi és irodalmi értékrend elsőrendűen fontos a nemzeti kultúra szempontjából. Ha egy kulturális kormányzat nem tud minden akadályt elhárítani az irodalmi, történelmi és filozófiai értékrend kialakulásának az útjából, ha a közgazdaságtant meghagyja a régi sokkterápiások és privatizátorok kezében, akkor soha nem lesz éltető, megtartó nemzeti kultúra. Önmagától adódik a kérdés: hogyan? Tiltson, cenzúrázzon vagy csak bíráljon és teremtsen újat. A cenzúrát jobb, ha azonnal elvetjük. A magyar kibontakozás ellenségei cenzúra után sóvárognak. Az egész médiatörvény körüli nemzetközi hercehurcát azért rendezték, hogy az új törvényre valahogyan rásüssék cenzúratörvény mivoltát, és az egész médiahatóságot mint cenzúrahatóságot bénítsák meg. A saját bukásukat, impotenciájukat, lejárt lemez mivoltukat a cenzúrázottságra szerették volna fogni. Nekik kell a cenzúra, hogy kijátsszák. Diderot óta sok módszert fejlesztettek ki. Ők már régen tudják, hogy a cenzúra meghaladott módszer, sokkal többet ér az elhallgatás és a hamis történelem. Ezért az új kultúra megteremtőinek a történelemhamisítást kell leleplezniök és új műhelyeket, új intézményeket, iskolákat és egyetemeket, új tankönyveket és új irodalmat kell teremteniük. Fentebb említtetett Denis Diderot neve és teljesítménye, aki Rousseau után, mint az Enciklopédia szerkesztője és nagy részének szerzője a legtöbbel járult hozzá a jakobinus forradalomhoz, XVI. Lajos fejének guillotin általi lemetszéséhez. A Magyar Nagylexikon hatodik kötete –1998 – Diderot szócikke lényegében nem tartalmaz elmarasztaló megállapítást sem a szerzőről, sem az Enciklopédiáról. Felsorolja a műveket, megírja, kik hatottak a szerzőre, kikre hatott ő maga, megállapítja materializmusát és egyházellenességét. Felsorol minden művet, beleértve a drámákat és a színháztörténeti munkákat, de nem tud pornográf műről, amelyet pénzkereseti célból írt a szerző. A saját munkán alapuló tulajdon elvének elfogadásával az egyén szuverenitását hirdette. Az uralkodói hatalom korlátozásának elméletével az egyén felszabadítását, az emberi jogok állampolgári szabadságfeltétellé tételével pedig az „általános akarat” normatív elfogadását szorgalmazta. Ez idáig utolsó magyar nagylexikonunknak, amelyet az egyetemista levehet a könyvtár polcáról, hogy rögzítse, amit az órán hallott, a fővédnöke Göncz Árpád, fő támogatója a Soros Alapítvány és a Népszabadság Részvénytársaság. Ezzel szemben Benedek Marcell 1926-os Irodalmi Lexikonja tud egy pornográf műről is, amelyet a szerző pénzkereseti okokból írt és megemlíti az Enciklopédia egyenetlenségeit és elfogultságait is. Egyáltalán nem elfogult Diderot iránt és nem is takargat semmit, pedig ez is baloldali kiadó és baloldali szerző műve. A Révai Lexikon, körülbelül ugyanebben az időben roppant mélységekről és roppant felületességekről ír az Enciklopédiával kapcsolatban. „Komoly, emelkedett erkölcsi érzék és aljas pornográfia váltakoznak írásaiban”. A Révai Lexikon és az egykötetes reprint kis lexikon, amelyből idéztünk, nemkülönben a Benedek Marcellé ma már inkább antikváriumi áru. A történelemhamisítás nyomásával a Nagylexikon nehezedik a tanuló ifjúságra. Ez a hivatalos. Az igazságot viszont egy csak igen kevesek által ismert filozófiai munka, a katolikus Molnár Tamás franciául írt, de már magyarra is lefordított műve „Az ellenforradalom” tartalmazza. Molnár Tamás egyéb műveinek tanúsága szerint is maga tanulmányozta Diderot írásait és a kort.„Nemcsak azt nem tudták az olvasók, hogy az Enciklopédia eltorzította a legtöbb általa érintett témát, hanem arról is meg voltak győződve, hogy a cenzorok keze súlyosan nehezedett a kiadók vállára.” De nem így volt. Malesherbes, a

főcenzor baloldali érzelmű volt, összejátszott Diderot-val. Maga az udvar is élvezettel olvasta írásait és hamisításait egészen addig, amíg össze nem omlott a saját legitimitásában való hite. Diderot agresszív ember volt, hamisítástól sem riadt vissza a cél érdekében, zseniális és felületes teljesítménye csak így vehető tudomásul, de ezt csak egy képzett kutató és egy a konformizmus – „általános akarat" – által nem befolyásolt ember veheti észre.

De a mai egyetemtől és a legújabb lexikontól még egy ilyen távoli történelmi kérdésben sem jut történelmi tényhez, valós eligazításhoz a fiatalember. A történelemhamisítás az egész múltra kiterjed. Figyeljük meg a módszert. A lexikonkiadáshoz pénz kell. Az államnak, a lexikonkiadónak nincs pénze. Rászorul a Soros Alapítvány támogatására, amely ennek folytán meghatározó befolyással bír egyes szócikkekre. Előtte azonban volt bizonyos része annak elérésében, hogy az államnak, a lexikonkiadónak ne legyen elég pénze és rászoruljon. Ugyanígy a Népszabadságnak is, Göncz Árpádnak is. Most azonban Soros, mint jótékonykodó jelenik meg és Diderot hamisításai, felületességei kimaradnak a szócikkből – és a diák fejéből. A történelemhamisítást tehát csak új tankönyvekkel, jegyzetekkel, új, valóban felszabadult és korszerű történelemmel lehet felszámolni. Ez hosszú folyamat, s a baj az vele, hogy még el sincs kezdve. Az egyetem, különösen a közgazdaságtudományi, még a történelemhamisítók kezén van. De a bölcsészet és a jogtudomány is távol áll még attól, hogy kimondja az ítéletet – Diderot-ról. A könyvkiadás és egyes könyvek sikeressé masszírozásának képessége és intézményei még a szürkeállomány Soros tőkéjével működnek. A felső rétegük számára gondtalan életet nyújtanak, a szorgos alkotás lehetőségét, bő történelemhamisítást, ha nem itthon, hát Berlinben. Vagy itthon is, Berlinben is. A nem oda tartozó író pedig boldog, ha gyér honoráriumért dolgozhat, saját kiadásban kénytelen kiadni művét, amelyet a nagy terjesztők, ha bevesznek is terjesztésre – eldugják. Mert azon van a haszon… Mint hírlik, ma még olyan egyetemi tankönyvek is forgalomban vannak, amelyek, ha felolvasószínpadra kerülnének, közröhejt váltanának ki – marxizmusukkal. Az utolsó választás politikai rendszerváltást, új alkotmányt teremtett. A kulturális hegemóniát azonban még nem szerezte vissza a magyarságnak. Új kultúra megteremtéséhez ez az idő, tudjuk, kevés. De mint már mondtuk, itt a Teremtés Hétfője hiányzik. Az elkezdés. Ennek még jele is alig van. Ennek az írásnak az a célja, hogy ezzel a halogatással valahogy leszámoljon és felhívja a figyelmet mérhetetlen veszélyességére. Kulturális elégtelenség miatt a legerősebb politikai rendszerek is elenyészhetnek. Az utolsó huszonöt évben mindegyik keresztény egyház hanyatlott. Termett sok szép és értékes alkotás, de a magyar irodalom, történettudomány, a költészet és a művészet nem tudott időben megálló nagy alkotásokat teremni, mert sem igazán kemény diktatúra nem volt, amely kiprovokálja az alkotókból az alkotást, sem Medici pártfogásban nem részesült.

Igaz, a nagy művek a sors, az Isten akaratából teremnek, befolyásolni nem lehet őket. Nem is a zsenik hiányoznak. A kormányzat csak a feltételeket teremtheti meg. De azokat meg kell teremtenie, különben minden erőfeszítése kárba vész. Európa-szerte folyik a leszámolás a jakobinus értelmiség terrorizmusával. Kitűnő szerzők mutatják Sartre és körének, a kommunizmussal kacérkodó Maót, Pol-Potot, a Viet- Kongot támogató baloldali értelmiségiek

végtelen szélhámosságát, ellentétes pólusokhoz való csapódását, keserves utópiájuk rombadőlését. Idehaza nyoma sincs ilyesminek. Az SZDSZ és az MSZP filozófusai oktatnak és csak a pénzekkel való el-nem-számolás miatt kergetik őket. Több színházat a helyi Fidesz-önkormányzat Fidesz-közeli igazgatókra bízott és ezekben a megújulás halvány jelei is feltűnnek. De a légkör és a műsor egy része még liberális, vagy megteszi az engedményeket a magyar színházat uraló százéves körúti szellemnek. Egyes nagy fővárosi színházak a liberális műsorpolitika és játszási stílus védőbástyái. Ők a hangadók. Mindenütt ezek vannak. Az SZDSZ írói mögött hatalmas könyváruházak állnak. Számukra van lekötve a külföldi megjelenés, mert őket állítólag falja a nyugati közönség, a hazai meg azt sem tudja, eszik-e, isszák- e őket. Megérett az idő a gyökeres változásra. Ezért akarok egy műhelyt, egy színházat a magyar dráma, a magyar megújulás számára. A színház, mióta létrejött a görög arénákban, mindig a legfontosabb létkérdések feltevője és a válaszok keresője volt. Nem a „macskák” nyávogását szólaltatta meg, hanem a sors, a halhatatlan istenek és a halandó ember viszonyát boncolta. A színház mindig beleszólt és ítélt és elítélt. Politika is volt és több is a politikánál. Egy műhely kell, amely új drámákkal és vígjátékokkal keres választ a magyar sorskérdésekre. Egy műhely kell, amely megkeresi és feldolgozza az élet dokumentumait, amelyik az élet valódi konfliktusait állítja színpadra, amelyik nem hazudik, de perel és helytáll minden szaváért. A puszta szórakoztatás egyébként manipulációs, végeredményben lealacsonyító színházfelfogását el kell vetni. Legalább egy helyen. Írókat és színészeket kell nevelni és közönséget. Ezek együtt indíthatják el azt a változást, amely megtermi az új magyar kultúrát. Természetesen egyetlen színház, egyetlen műhely nem oldja meg az egész változás, az egész kulturális újrateremtődés ügyét, de a legérzékenyebb ponton elkezdi a munkát , és áttörést hajt végre. Az áttörés önmagában véve is érték. Üzenet az új egyetemért, az új magyar történelemfelfogásért, az új értékrendért küzdő csoportoknak, szegénylegényeknek, hogy lám, lehet! Azt is tudomásul kell venni azonban, hogy egy ilyen kezdeményezésnek az elbukása szintén messze hangzó üzenet. Nem mondom hogy milyen, mert tudja mindenki.